

[Ole Bjørn Kraft.]

til Styrkelse af vort Forsvar. Først og fremmest maatte naturligvis den Forsvarskommission, der saa længe ikke havde holdt Møde, i Gang med sit Arbejde, og Forsvarsministeren imødekom da ogsaa de Ønsker, som var fremsat herom, og gav samtidig Oplysning om, at han havde givet de fornødne Direktiver til, at man blandt de militære sagkyndige kunde udarbejde en Plan for Gennemførelsen af en Forsvarsordning her i Landet, saaledes at vi efter de Tilsagn, der foreligger, har Lov til at regne med, at Forsvarskommissionen i denne Maaned vil have denne Plan fra de militære sagkyndige til sin Raadighed, og at Kommissionen vil kunne afslutte sit Arbejde, inden Rigsdagen samles til den nye Samling i Oktober Maaned, og saaledes at der dermed skulde være skabt en Sikkerhed for, at vi inden Aarets Udgang under alle Omstændigheder kan have vedtaget en midlertidig, almindelig Forsvarsordning her i Landet.

Det var meget tilfredsstillende for os, at Udviklingen tog denne Fart, men samtidig maatte det jo staa klart, at det gik ikke an alene at vente paa det Tidspunkt, da det Arbejde, som jeg her taler om, var fuldført; det var nødvendigt, at der blev truffet øjeblikkelige Foranstaltninger, der dog kunde skabe nogen Sikkerhed mod et OVERRUMPLINGSFORSØG. Regeringen var af den samme Mening. Regeringens Handlinger omkring Paasketid viste det, og jeg tror, det vil være berettiget at sige — og Forsvarsministeren bør modtage en Anerkendelse derfor —, at der fra Forsvarsministeriets Side har været arbejdet meget energisk med at søge paa de Omraader, hvor det var muligt, at styrke Landets Forsvarsmulighed over for OVERRUMPLINGSFORSØG. Jeg tror, at Landet er taknemmeligt derfor.

Men til de Ting, som man i første Række kunde og kan gøre for, inden den endelige Forsvarsordning bliver gennemført, at skabe et yderligere Værn mod OVERRUMPLING, hører Hjemmeværnsorganisationen. Vore almindelige Muligheder er ikke saa forfærdelig store, men Hjemmeværnet kan, hvis det skabes og gennemføres rigtigt, betyde en virkelig Styrkelse af vore Forsvarsmuligheder paa dette Omraade.

Regeringen tog da ogsaa fat paa denne Opgave. Naar vi i Dag er i Stand til at drøfte et Forslag, efter at Forhandlingen har været ført i Forsvarskommissionen, skyldes det jo, at der i Ministeriet har været arbejdet med denne Sag igennem en længere Tid. Der var derfor ikke nogen Tvivl om, at det var Regeringens Opfattelse, at en Hjemmeværnsordning skulde gennemføres og lovfæstes. Men det, der ret pludselig opstod Tvivl om, var Tidspunktet, paa hvilket det skulde ske. Vi kan vist alle paa Forhaand være enige i den Betragtning, at det af fagmilitære Grunde vilde være det mest rationelle, teknisk bedste, om man gennemførte en Hjemmeværnsordning sammen med en Forsvarsordning, og der vilde ikke være blevet rejst nogen Indvending imod denne Tankegang, hvis vi kunde regne med, at vi havde Tiden for os, at det var uden Betydning, om det skete i Sommer eller til næste Sommer, hvis vi med andre Ord kunde regne med under alle Omstændigheder at have en Fredsperiode foran os. Men det kan vi ikke. Den udenrigspolitiske Situation i Verden er en saadan, at ingen ansvarlig Statsledelse har Lov at se bort fra Muligheden af Krig, og derfor kunde man ikke tage det Standpunkt alene at tage Hensyn til det teknisk rationelt bedste. Hvis vi skulde have udsat Gennemførelsen af en Hjemmeværnsordning, til vi faar den midlertidige Forsvarsordning gennemført, vilde det betyde, at vi først kunde begynde at opbygge denne Ordning engang i Foraaret 1949, med andre Ord om næsten et helt Aar, et Aar, som efter alles Mening indebærer store Vanskeligheder og Farer. Dette maatte derfor tilskynde til, at man undersøgte Muligheden af, til Trods for de militærtekniske Vanskeligheder og Betæneligheder, der kunde være til Stede, at faa Ordningen gennemført nu, saaledes at værdifuld Tid dermed kunde indvindes.

Men dertil kom, at medens rent militærtekniske, faglige Muligheder kunde anbefale en Udsættelse, var der andre vigtige saglige Grunde, ikke mindre saglige end dem, jeg her har nævnt, der taler for en hurtig Fremgangsmaade. Her tænker jeg ikke blot paa det, jeg allerede har talt om, den rent saglige Grund, at vi maa betegne Krigsfaren som en Realitet, men ogsaa den udenrigspolitiske Grund, at en Udsættelse, efter at